

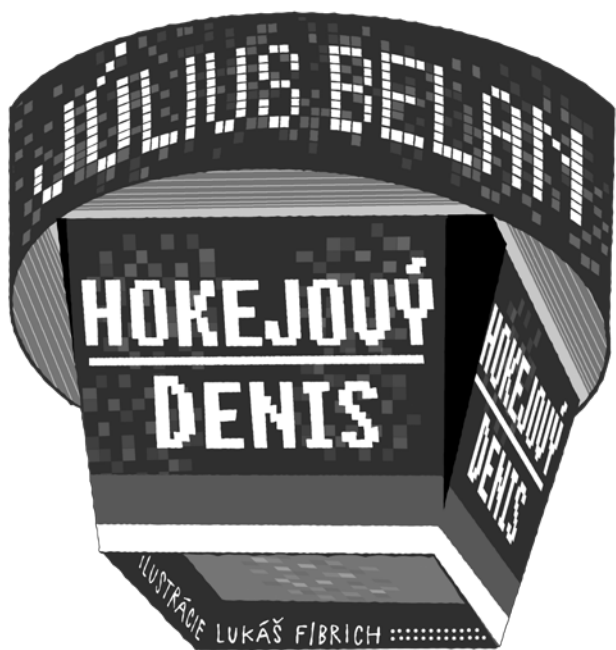
OLYMPIA BEHÁK

HOKEJOVÝ DENIS

ILUSTRÁČIE LUKÁŠ FIBRICH

1. KAPITOLA

DARČEK

Ahoj! Máš rád hokej? Ja ho priam milujem. Dokonca som sa rozhodol, že sa o moje hokejové zážitky s tebou podelím. A tak som si zadovážil tento denník. Nazval som ho jednoducho *JA, HOKEJISTA*.

Volám sa Denis a mám osem rokov. Žijem s rodičmi v malom mestečku. Moju izbu nájdete v oranžovom paneláku na treťom poschodí Čerešňovej ulice číslo tri. Aby ste si ma vedeli lepšie predstaviť, tak prikladám aj svoju fotku. Tu som, aha!

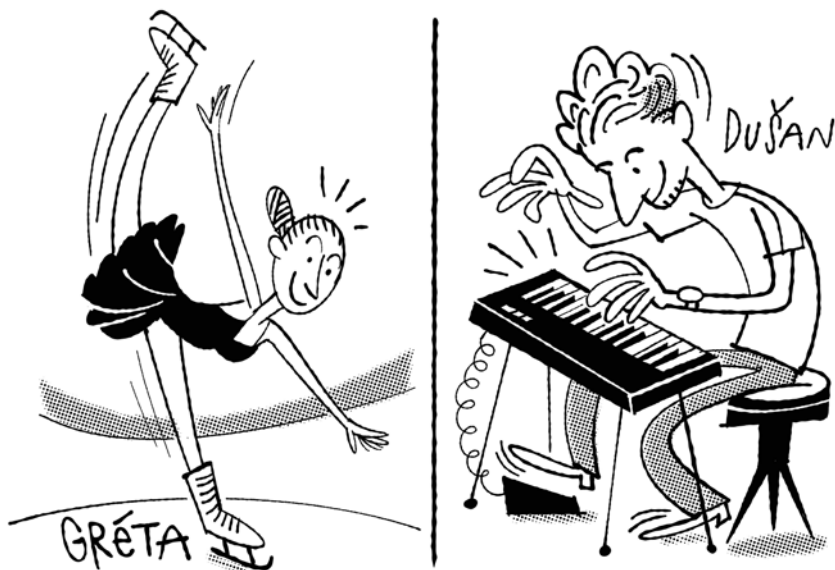
Hokej nehrám od malička. I keby som rád. Vtedy som však o ňom ešte nič netušil. Všetko sa to začalo minulé Vianoce. Moja mamka Gréta bola kedysi vychýrenou krasokorčuliarkou. Získavala jeden úspech za druhým. Medailu za medailou. A potom som sa narodil ja a s krasokorčuľovaním prestala.

Tancovať na ľade som ju naživo nevidel, no máme doma veľa záznamov z jej súťažných vystúpení. Išlo jej to výborne.

Veľmi si priaľa, aby sa aj zo mňa stal krasokorčuliar. No poviem ti pravdu. Mňa by to nikdy

nebavilo. Tanec a ja nejdem dokopy. Môj tatko Dušan je zase klavirista v hudobnej kapele Trumdudú. Ten zase chcel, aby zo mňa vyrástol hudobník ako on. Lenže ani to by ma nebavilo. Občas som brnkal do klávesov tatkovho klavíra, ale len som tým hneval susedov. Bola to jedna katastrofa.

Na Vianoce som si veľmi prial psíka. Presnejšie povedané, chcel som mopslíka a volal by som ho Reny. Rodičia však o tom nechceli počuť ani slovo. Po prvé, moje známky neboli úplne také,

ako by si predstavovali, a po druhé, pes vraj do paneláka nepatrí.

Tak som napísal list Ježiškovi, nech mi toho psíka pod stromček zoženie. No neviem, čo sa stalo, pretože pod stromčekom som si psíka medzi darčekommi nenašiel. Buď Ježiškovi môj list nebol doručený, alebo vyhodnotil, že som neposlúchal počas roka tak veľmi, aby som si Renyho zaslúžil.

Okrem robota, stavebnice, knižiek a nového peračníka som si našiel pod stromčekom aj jednu veľkú žltú škatuľu previazanú zelenou stuhou. So záujmom som škatuľou zatriasol, ale nevedel som zistiť, čo sa v nej ukrýva.

Rodičia ma so zatajeným dychom sledovali pri jej rozbaľovaní. A vieš, čo v nej bolo? KORČULE NA ĽAD! Nevedel som, či sa mám tešiť, alebo nie. Ešte nikdy som na žiadnych nestál, a preto sa ani neviem korčuľovať. Mamka mi slúbila, že ma to naučí na verejnom klzisku a potom ma zapíše na krasokorčuľovanie.

V duchu som si vravel: *Preháňať sa na korčuľoch bude super. Rád sa to naučím. No tancovať*

ma na nich nedonúti nikto. Ved' je to pre baby. Bol vianočný večer, a tak som sa rozhodol, že nebudem trucovať ani nijako inak dávať najavo svoj nesúhlas s krasokorčuľovaním.

Po rozbalení darčiekov som ešte posedel s rodičmi pri chutných koláčikoch a dobrej rozprávke. Potom som sa pobral spať. A tipni si, čo sa mi snívало. Nevieš? Tak ti to prezradím. Snívало sa mi o tom, ako psík, ktorého som nedostal, tancuje na korčuliach.